

sigt, han satte op! Han ligefrem kylede Pengene hen ad Disken af Arrigskab. En Femhundredekronerslap. De havde ikke mindre Penge — sa' han. Det skulde sagtens lyde stort!“

Han tog Seddelen ud af en gammel Tegnebog for at vise Mads Vestrup den. Saa vilde ogsaa de andre se den. Den brune Papirslap gik fra Haand til Haand, blev undersøgt paa Retten og Vranken og holdt op for Lyset. Og et Øjeblik strøg der som et Pust fra Slaraffenland hen over dem alle.

„Ja!“ sagde Jørgen. „Det er sært at tænke paa, at for saadan en Lap halvsnavset Papir kan jeg gøre en Rejse til Rom og høre en Messe i Peterskirken og rejse tilbage over Paris og London. Det er dog en Oplevelse! Men forresten ... Skidt være med de fnattede Skillinger! Det vigtigste er, at D'Hrr. Professorer og Konferensrødder alt-saa nu har været nødt til at give mig Legatet. En musikalsk Haleneger som Professor Martens har maattet krybe til Korset og anerkende mit Talent. Det betyder dog noget — ikke sandt? Pengene kunde det endelig være lige meget med!“

„Skab dig nu ikke, Jørgen!“ sagde hans Kone. „Hvor-mange Gange har du ikke allerede haft den Seddel oppe, bare for at se paa den? Men det manglede ogsaa blot, at vi ikke skulde være glade for Pengene.“

„Har jeg sagt det? Det er dejligt at føle sig som Millionær engang,“ sagde han og slog sig paa Brystlommen, hvor Seddelen igen var bleven forvaret. „Det første, vi skal købe, Maja — veed du, hvad det er? En ny Hat til